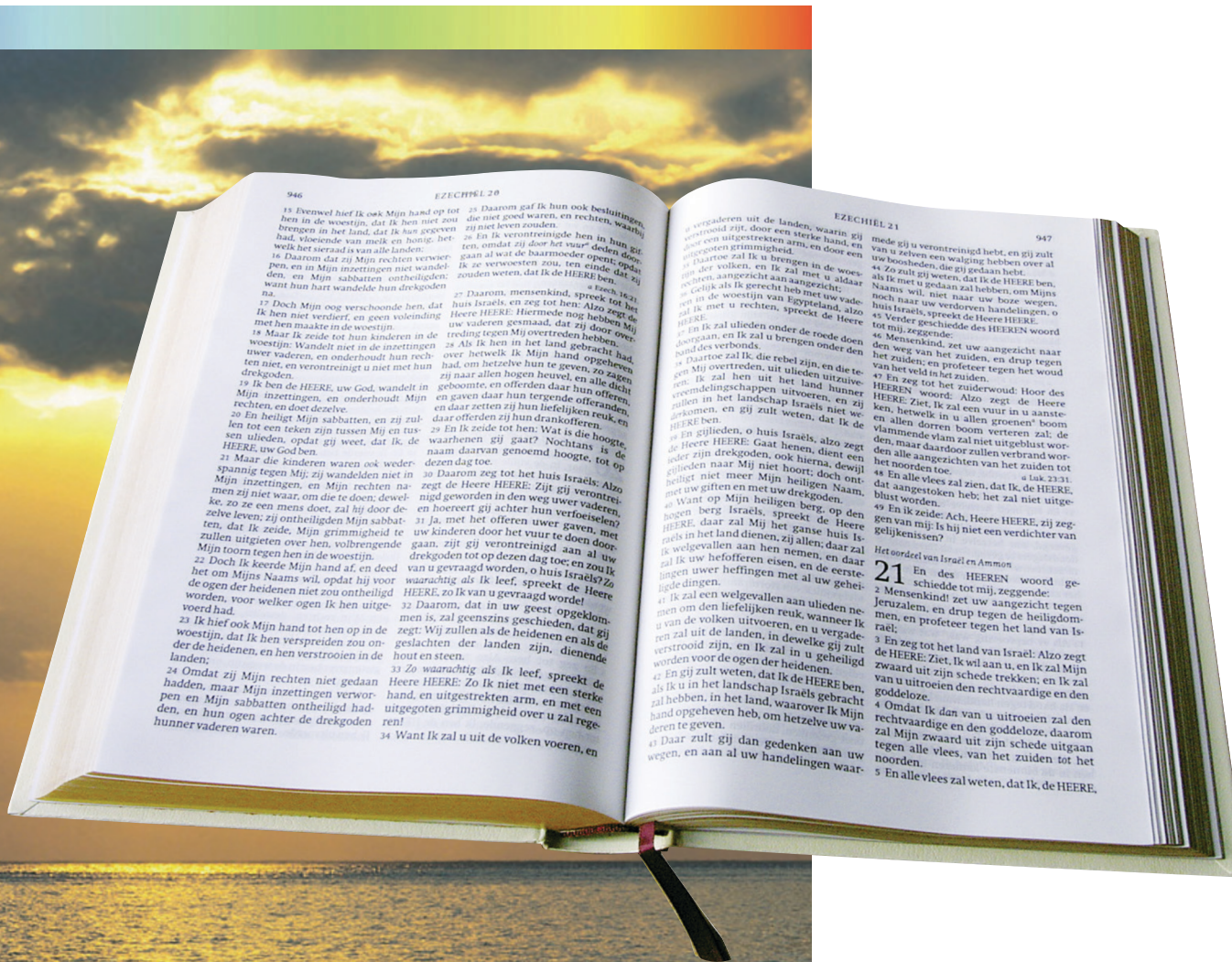

De ark van Dagon

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 82

Bijbelstudie

De gedachte is...

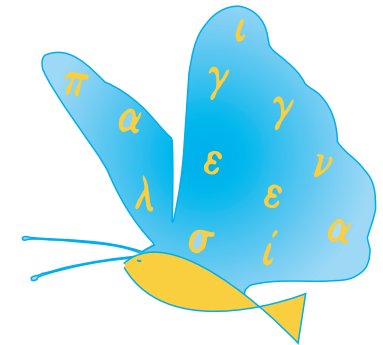
1 Samuël 5 : 2-4

- 2 En de Filistijnen namen de ark Gods, en zij brachten ze in het huis van Dagon, en stelden ze bij Dagon.
- 3 Maar als die van Asdod des anderen daags vroeg opstonden, ziet, zo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijn plaats.
- 4 Toen zij nu des anderen daags des morgens vroeg opstonden, ziet, Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN; maar het hoofd van Dagon, en de beide palmen zijner handen afgehouden, aan den dorpel; alleenlijk was Dagon daarop overgebleven.

De Israëlieten vrezen de Filistijnen en worden aanvankelijk door hen verslagen. (1 Samuël 4) Zij komen vervolgens tot het idee om de Ark des Verbonds vanuit Silo in hun midden te laten komen, opdat deze hen zou verlossen uit de hand van de vijanden. (1 Samuël 4 : 3) Op zich geen vreemde gedachte, maar toch was "deze route" niet Gods bedoeling. De Filistijnen veroveren daarna onderweg die Ark des Verbonds. Israël raakt die Ark kwijt en verliest de strijd. De Israëlieten hadden Hem niet moeten meenemen, maar laten staan, net zoals wij dat - overdrachtelijk - in deze tijd moeten doen. Wij zouden náár die Ark (= de Here Jezus Christus), náár de Troon der Genade, tóe gaan. Dat is wat God wil. Dus ook de Filistijnen namen die Ark onterecht mee om daar beter van te worden. Hij werd gezet in de tempel van Dagon, de Filistijnse god. Daar worden zij echter ook niet beter van. Ze kregen last van gezwollen en velen stierven. Dagon valt ook nog eens om, het hoofd en de handen liggen op de drempel. Hun god blijkt volledig onmachtig te zijn. De kop en handen zijn door toedoen van de Ark des Verbonds vermorzeld.

De Filistijnen zijn een type van de oude, natuurlijke, en ongelovige mens. "Filistijn" komt van het Hebreeuwse "palash", dat in de Bijbel wordt aangevuld met "wentelen in het stof". Een Filistijn lijkt zo op een slang, de uitbeelding van de satan en dat hangt weer samen met deze Dagon. Hij "wentelt zich in het stof" en is daardoor een beeld van de natuurlijke mens, die uit de aarde aards is en tot de aarde wederkeert. Vanwege "wentelen", wordt het woord "Filistijn" opgevat als iemand behorend tot een volk dat altijd maar zwerft. "Wentelen" is zwerven. "Filistijn" betekent dat hij een zwerver is, dat hij altijd maar verder rolt, dat hij behoort tot een volk zonder vaste woon- of verblijfplaats. En zo zijn we duizenden jaren later terecht gekomen bij de Palestijnen, op wie de oud-testamentische beschrijving volkomen van toepassing is en nog zal zijn. Deze Filistijnen - deze Palestijnen - zullen een belangrijke rol gaan spelen in de toekomst, in de eschatologie (de leer der laatste dingen), in de dagen van de wederkomst van Christus en al wat daarmee samenhangt.

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus
(KvK: 65348230)

heeft een ANBI-erkenning
(RSIN: 856075334)

en kan haar activiteiten uitvoeren
mede dankzij zeer gewaardeerde
financiële bijdragen.

U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18
t.n.v. Stichting Vlichthus.

De ark van Dagon

1. De strijd tussen Israël en de Filistijnen	2
Ark des Verbonds is een beeld van opgewekte Christus	3
De Ark des Verbonds brengt geen voorspoed	3
De plaats waar de Ark des Verbonds staat	4
Dagon, Poseidon, Neptunus	5
Dagon kan niks meer doen	6
De wereld beschouwt Dagon niet als vijand	6
De rol van de Filistijnen	7
Palestijnen voldoen aan beschrijving van Filistijnen	8
Een herhaling in de toekomst	9
Het beeld niet meer overeind zetten...	10
In de overwinning blijven staan	11
De mens dient tot Hem te gaan op Zijn weg	11

1. De strijd tussen Israël en de Filistijnen

1 Samuël 5 : 1-12

- 1 De Filistijnen nu namen de ark Gods, en zij brachten ze van Eben-Haëzer tot Ashdod.
- 2 En de Filistijnen namen de ark Gods, en zij brachten ze in het huis van Dagon, en stelden ze bij Dagon.
- 3 Maar als die van Ashdod des anderen daags vroeg opstonden, ziet, zo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijn plaats.
- 4 Toen zij nu des anderen daags des morgens vroeg opstonden, ziet, Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN; maar het hoofd van Dagon, en de beide palmen zijner handen afgehouwen, aan den dorpel; alleenlijk was Dagon daarop overgebleven.
- 5 Daarom treden de priesters van Dagon, en allen, die in het huis van Dagon komen, niet op den dorpel van Dagon te Ashdod, tot op dezen dag.
- 6 Doch de hand des HEEREN was zwaar over die van Ashdod, en verwoestte hen; en Hij sloeg ze met spenen, Ashdod en haar landpalen.
- 7 Toen nu de mannen te Ashdod zagen, dat het alzo *toeging*, zo zeiden zij: Dat de ark des Gods van Israël bij ons niet blijve; want Zijn hand is hard over ons, en over Dagon, onzen god.
- 8 Daarom zonden zij heen, en verzamelden tot zich al de vorsten der Filistijnen, en zij zeiden: Wat zullen wij met de ark des Gods van Israël doen? En die zeiden: Dat de ark des Gods van Israël rondom Gath ga. Alzo droegen zij de ark des Gods van Israël rondom.
- 9 En het geschiedde, nadat zij die hadden rondom gedragen, zo was de hand des HEEREN tegen die stad met een zeer grote kwelling; want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den grote, en zij hadden spenen in de verborgene plaatsen.
- 10 Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron; maar het geschiedde, als de ark Gods te Ekron kwam, zo riepen die van Ekron, zeggende: Zij hebben de ark des Gods van Israël tot mij rondom gebracht, om mij en mijn volk te doden.
- 11 En zij zonden heen, en vergaderden al de vorsten der Filistijnen, en zeiden: Zendt de ark des Gods van Israël heen, dat zij wederkere tot haar plaats, opdat zij mij en mijn volk

niet dode; want er was een dodelijke kwelling in de ganse stad, *en* de hand Gods was er zeer zwaar.

- 12 En de mensen, die niet stierven, werden geslagen met spenen, zodat het geschrei der stad opklom naar den hemel.

Dit is een deel uit een veel langere geschiedenis over de strijd tussen Israël en de Filistijnen. De Israëlieten vrezden de Filistijnen en worden aanvankelijk ook door de Filistijnen verslagen. (1 Samuël 4) Zij komen vervolgens tot het idee om de Ark des Verbonds vanuit Silo in hun midden te laten komen, opdat deze hen zou verlossen uit de hand van de vijanden. (1 Samuël 4 : 3) Dat is op zich geen vreemde gedachte.

Deze geschiedenis speelt zich af in de dagen dat Israël weliswaar in Kanaän woonde, in het beloofde land, maar waarin Jeruzalem nog steeds de stad Jebus was, waarin nog geen tempel gebouwd was. Er was hooguit een tabernakel en zelfs dat is nog de vraag. De Ark des Verbonds stond in Silo. Dat is eigenaardig, omdat de naam Silo genoemd wordt als aanduiding van de Messias. In Genesis staat bijvoorbeeld dat de scepter van Juda niet zal wijken, totdat Silo komt. Het is bekend dat deze uitdrukking spreekt over de komst van de Messias. Silo is dus eigenlijk de Messias zelf. Het mag ons dan ook niet verbazen, dat de Ark des Verbonds, en misschien wel de hele tabernakel, in Silo stond. Als er geen Jeruzalem is, zal er toch een plaats moeten zijn die genoemd wordt in verband met de Messias en dat is Silo, de plaats die ook een grote rol speelt in de geschiedenis van de Richteren.

De Ark des Verbonds staat in Silo en Israël meent, met de Ark in hun midden, de overwinning op de Filistijnen te kunnen behalen. Dat blijkt een misrekening te zijn. De moeilijke vraag is dan, hoe het komt dat dit niet klopte. We moeten ons afvragen hoe het komt dat Israël op de gedachte komt om de Ark des Verbonds mee te nemen in de strijd. Die gedachte kan alleen maar deze geweest zijn: dat vroeger, toen Israël door de woestijn trok, men dit ook deed met de Ark des Verbonds in hun midden en toen had men ook steeds de overwinning op de vijand. Zelfs nog een belangrijkere vijand, die een beetje familie was, namelijk de Amelekieten. Als Israël op de gedachte komt om de Ark mee te nemen in de strijd, teneinde de overwinning te behalen, is dat een uitdrukking van geloof. Wij weten niet of zij wisten wat de Ark eigenlijk voorstelde en we gaan ervan uit dat zij dat niet wisten. De meeste gelovigen weten het ook niet, dus de kans dat Israël dat wist in die dagen, is ook maar heel gering.

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Ark des Verbonds is een beeld van opgewekte Christus

De Ark des Verbonds is een uitbeelding van de opgewekte Christus en daarmee van een gehele Nieuwe Schepping. Het was immers de kist van sittimhout, overtrokken met goud, waarin het tweede stel stenen tafelen bewaard wordt. Sittimhout is een beeld van de oude mens en als die wordt overtrokken met goud, is dat een beeld van de dood en opstanding van die oude mens. Hij wordt vereeuwigd. Hij wordt overtrokken met goud en daarin wordt de wet bewaard. Niet op stenen tafelen, maar op vlezen tafelen, namelijk in het binnenste, in het hart van de mens en in dit geval in het hart van de Ark des Verbonds. Deze Ark des Verbonds is daarmee een uitbeelding van de opgewekte Christus in wiens hart het Woord Gods geschreven is en bewaard wordt. Vervolgens ging daar een gouden deksel overheen, het verzoendeksel, uit één stuk gemaakt, met Cherubim, wat evengoed een uitbeelding is van de opgewekte Christus. Niet zozeer in Zijn hoedanigheid van Zoon des mensen, voorgesteld door het met goud overtrokken sittimhout, maar in Zijn hoedanigheid van Zoon van God, en daarom één stuk, gedreven of gesmeed goud. Kortom, die hele Ark des Verbonds is een beeld van de opgewekte Christus, de Eersteling van een Nieuwe Schepping. Hij bevond zich dan ook gewoonlijk in het Heilige der Heilige, in het Binnenst Heiligdom. Het is puur een Messiaans symbool.

Als het dan zo is dat Israël op de gedachte komt om die Ark des Verbonds mee te nemen in de strijd, opdat men de overwinning zou behalen, zouden wij op grond van de typologie eigenlijk moeten verwachten dat men die overwinning ook zou halen. Ze deden het echter in ongeloof, men beschouwde het als een vorm van magie, zoals men over het algemeen met godsdienstige zaken omspringt. Men beschouwt het als iets wat men kan manipuleren, waar men zelf invloed op kan uitoefenen. Men probeert hier op magische wijze de overwinning op de Filistijnen af te dwingen, en dat is natuurlijk niet hetzelfde als dat men uitdrukking geeft aan geloof in de HEERE en Zijn Messias.

Niettemin zou het niet verwonderlijk zijn, als men hier de overwinning zou behalen. Zij doen dat echter niet. Integendeel, de Filistijnen veroveren de Ark des Verbonds. De geschiedenis begint dus met dat de Israëlieten de Ark des Verbonds in hun midden meenemen naar de strijd, maar het verhaal eindigt met dat de Filistijnen thuiskomen met die Ark des Verbonds. Zij hebben hem onderweg veroverd. Israël raakt die Ark des Verbonds kwijt en verliest ook de strijd, met als gevolg dat

er nogal wat mensen stierven, waaronder Eli en Pinehas en zijn vrouw. Men behaalt geen overwinning, maar ondergaat een nederlaag.

De Ark des Verbonds brengt geen voorspoed

Aan de andere kant is het zo dat, als dan deze Ark des Verbonds terecht komt bij de Filistijnen, hij volgens 1 Samuël 5 naar Ashdod gebracht wordt. Dat is één van de vijf steden van de Filistijnen, (Jozua 13 : 3) waar een tempel staat die gewijd is aan Dagon.

Men zet de Ark in de tempel van Dagon, de Filistijnse god, en dan blijkt het hen toch ook niet zo voor de wind te gaan. In de eerste plaats blijkt Dagon zelf om te vallen, waarbij het hoofd en de handen van het beeld op de drempel liggen. Een verhaal dat verband houdt met het verhaal van de steen die, zonder handen afgehouden, valt op de tenen van het beeld van Nebukadnezar. (Daniël 2) De Ark des Verbonds bracht dus geen zegeningen aan Israël, maar ook geen voorspoed aan de Filistijnen. In de eerste plaats valt de god der Filistijnen in stukken en in de tweede plaats krijgen de inwoners van Ashdod last van allerlei gezwellen, vertaald met "spenen". Vervolgens komen we in Gath, en daar krijgen ze ook gezwellen. Daarna komt de Ark in Ekron en ook daar kregen de mensen deze gezwellen of stierven ze. Het pakte dus slecht uit voor de Filistijnen en ze wisten niet wat ze moesten doen om zo snel mogelijk weer van die Ark des Verbonds af te komen.

Maar voorspoed had de Ark ook niet gebracht aan Israël, terwijl je wel zou verwachten dat hij op één of andere wijze zegeningen zou brengen, al was het maar op grond van de Hebreeën-brief. Daarin worden wij opgeroepen om toch vooral te naderen tot de Ark des Verbonds, of de Troon der Genade, opdat we daar zouden verschijnen voor de Cherubim, want de Heer zelf woont tussen die Cherubim, die op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds staan. Hij spreekt daar tot de Hogepriesters en tot het volk en zegent daar ook het volk. Daar komen alle zegeningen vandaan. Dat wil zeggen, als die Ark des Verbonds in ons midden is, omdat wij daartoe genaderd zijn, dan zullen we daar ook inderdaad gezegend worden door *“genade en barmhartigheid te verkrijgen te bekwamer tijd”*. (Hebreeën 4 : 16)

De plaats waar de Ark des Verbonds staat

De moeilijkheid zit hem in twee dingen: de ene is dat Israël met de Ark des Verbonds gaat slepen. Dat is een fout. Hij hoort te staan op de plaats die ervoor bestemd is. Hij hoort te staan op een bepaalde positie, die God bereid heeft voor de Ark des Verbonds. Want God heeft een bepaalde positie bereid voor de Here Jezus Christus, van wie de Ark een uitbeelding is. Als men dus gezegend wil worden via de Ark des Verbonds, via de Troon der Genade, moet duidelijk zijn dat dit niet gebeurt doordat de Ark des Verbonds bij ons komt of doordat wij hem op één of andere wijze met ons meeslepen op de weg die wij gaan. Het gebeurt doordat wij naderen tot de plaats waar de Ark des Verbonds staat. De Heer komt niet tot ons - let wel: Hij is tot ons gekomen in het verleden, toen Hij afdaalde uit de hemel - maar het moet duidelijk zijn dat de Ark des Verbonds een uitbeelding is van de in de hemel verheerlijkte Christus.

Het punt is dat die Ark des Verbonds niet met ons mee gaat. De Heer gaat niet met ons mee en Hij gaat zeker niet met ons mee in de zin van dat wij bepalen waarheen. Het is andersom. Die Ark des Verbonds staat daar en het deksel is op de Ark des Verbonds en de mens wordt opgeroepen om te geloven en als gelovige dan te naderen tot die Troon der Genade. Wat Israël had moeten doen, is zich begeven tot die Ark des Verbonds en daar de hulp vragen van de Heer, die vanaf die Ark des Verbonds Zijn hulp inderdaad ook verleent.

Deze geschiedenis speelt zich af rond Eben-Haëzer. (1 Samuël 5 : 1) Er zou ergens hulp vandaan komen. Eben-Haëzer betekent namelijk letterlijk *“de steen van de hulp”*. *“Eben”* is een steen en *“ezer”* is hulp. Zo heette die plaats overigens op dit moment in de geschiedenis nog

niet, maar later wordt die plaats zo genoemd, nadat men werkelijk een overwinning behaald heeft op de Filistijnen.

1 Samuël 7 : 12

12 Samuël nu nam een steen, en stelde dien tussen Mizpa en tussen Sen, en hij noemde diens naam Eben-Haëzer; en hij zeide: Tot hiertoe heeft de HEERE ons geholpen.

Hierbij moeten we denken aan al die andere jongens, die ook een steen namen. Jakob nam een steen. David nam wel vijf stenen. Er waren vijf steden der Filistijnen en uit één van die vijf steden kwam Goliath, namelijk uit Gath. Dat is precies die plaats, waarover we net gelezen hebben, waar ze *“spenen”* (zweren) kregen aan hun *“verborgene plaatsen”*. De vijf steden der Filistijnen vormen samen het hele Filistijnse volk of rijk. En één van die vijf stenen, was het steentje voor Gath en dat steentje kreeg Goliath tegen zijn voorhoofd. David nam een steen om een Filistijn te verslaan. Hier had men de Filistijnen verslagen. Pas hier wordt de naam gegeven aan die plaats, of eigenlijk aan de steen, die daar in die plaats stond; de *“steen der hulp”*, zodat we meteen weten wie *“hulp”* is.

Waar haalt men hulp vandaan? Tussen de Cherubim, op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds, in het Binnenst Heiligdom. De Helper is namelijk gewoon de Messias Zelf, Jehovah Zelf, Christus Zelf en eigenlijk de Heilige Geest Zelf. Dat is de Helper, die men aanroept, dat wil zeggen, de verborgen Christus. Waar is Hij verborgen? Op de Troon der Genade, aan de rechterhand Gods, tussen de Cherubim op het verzoendeksel van de Ark des Verbonds, in het binnenst heiligdom, in de hemel zelf dus. De naam *“helper”* is dus eigenlijk een titel, die gegeven wordt aan de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek. Die zit op die Troon der Genade. (Hebreeën 4 : 16) Allemaal verschillende uitdrukkingen in de Bijbel, die allemaal precies dezelfde betekenis hebben:

Zij wijzen op de Heer, Die verhoogd is aan de rechterhand Gods en die daar de Helper is en tot Wie men zou moeten gaan.

Niet Die tot óns komt, maar tot Wie men zou moeten gaan! Tot ons is Hij al gekomen in het verleden. De positie die Hij daar nu heeft aan de rechterhand Gods, is een positie die Hij sindsdien verkregen heeft. Die nadat *“Hij de reinigmaking onzer zonden teweeggebracht heeft door Zijn vlees, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de*

Dagon: Babel, Filistijnen, Assyriërs, Phoeniciërs

**Poseidon: Grieken
Neptunus: Romeinen**

hoogste hemelen". (Hebreeën 1 : 3) En als Hij eenmaal in die positie is, dan houdt Hij die positie ook. "Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek". (Hebreeën 5 : 6; 7 : 17, 21) Dat blijft altijd zo. De Helper komt niet, als men hulp wil hebben, dan moet men tot Hem naderen. Wat de Heer moest doen, heeft Hij gedaan. Verder hangt het van ons af, of wij ons tot Hem begeven om daar hulp te halen. Die steen staat daar en als men hulp wil hebben, moet men daar naartoe. Dáár had de Heer geholpen. Men zou de Helper aanroepen en tot Hém gaan. Hij gaat niet mee. Dat is de fout die Israël maakte in deze dagen van 1 Samuël 4. De Ark was niet om mee te voeren. De Ark was juist het centrale punt, het enige vaste punt in Israël. Tot die Ark verzamelde men. Als men feesten zou vieren ter ere van Jehovah, dan zou men dat moeten doen rondom die Ark des Verbonds. Uiteindelijk in Jeruzalem, sinds daar een tempel stond.

Dagon, Poseidon, Neptunus

Deze Ark des Verbonds, als uitbeelding van de opgewekte Christus en dus de Koning en Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, brengt schade toe aan de vijand, in ieder geval aan de Filistijnen in het algemeen en in het bijzonder aan hun god.

1 Samuël 5 : 2

- 2 En de Filistijnen namen de ark Gods, en zij brachten ze in het huis van Dagon, en stelden ze bij Dagon.

Nu is Dagon een bekende god uit de oudheid. Dagon was één van de belangrijke goden van Babel. We waren al even bij Babel, in Daniël 2. Het beeld van Nebukadnezar was het beeld van Babel. Het stond voor de rijken der heidenen, die hun oorsprong vinden in Babel. Maar in dat Babel wordt ook een oorspronkelijke god gevonden onder de naam Dagon. Diezelfde god werd al gediend door Assyriërs in Assur en zelfs ook door de Phoeniciërs. Hij werd verondersteld de vader te zijn van Baäl. Baäl komt wel veel in de Bijbel voor, maar Dagon wordt dus geacht ouder te zijn.

Dagon is namelijk een heel oude godheid, die we ook kennen onder de naam Poseidon. Zo heet hij in de Griekse mythologie. Bij de Romeinen heet hij - het is dezelfde god - Neptunus. Wat bij de Grieken geldt, geldt bij de Romeinen ook: bij beide was hij namelijk een broer. Bij de Grieken was Poseidon de broer van Zeus, en bij de Romeinen was hij de broer van Jupiter, waaruit maar weer blijkt dat Zeus en Jupiter dan natuurlijk ook dezelfde zijn. Poseidon en Neptunus zijn

allebei bekend als de "god van de zee". Ze worden afgebeeld met een drietand en ze zijn een vissengod, vaak afgebeeld met een vissentaart. Niet omdat ze geacht werden die te hebben, maar ter aanduiding van wie het is. Bij de Filistijnen, en dus ook in de Bijbel, heet hij Dagon.

"Dagon" komt van "dag" en dat is in het Hebreeuwse het woord voor vis. Dagon zou je dus kunnen vertalen met een vissengod. Hij is daarom afgebeeld met een vissentaart. Het is de god van die wereld, die in het verleden onder het water gezakt is, omdat de grote vloed daar overheen kwam. Een god die als vis wordt afgebeeld, wordt niet geacht een hoge god te zijn. Dagon is namelijk de god geweest van die wereld die ooit geoordeeld werd en waarover het water van de grote vloed kwam. Niet die van Noach, maar die nog grotere vloed uit:

Genesis 1 : 2

- 2 De aarde nu was (= werd) woest en ledig, en duisternis was op den afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.

Die wereld van toen is onder water verdwenen, inclusief zijn godheid, en sindsdien wordt die god van die oude wereld geacht de god te zijn van de afgrond en dus van de zee. Niet omdat hij daar woont, maar de hele beschrijving van die god als vis, geeft aan dat het een god is van die wereld die onder water verdwenen is en die nog steeds onder water is. Die vergane wereld uit:

2 Petrus 3 : 5, 6

- 5 Want willens is dit hun onbekend, dat door het woord Gods de hemelen van over lang geweest zijn, en de aarde uit het water en in het water bestaande;
- 6 Door welke de wereld, die toen was, met het water van den zondvloed bedekt zijnde, vergaan is.

Kortom: de god van die "wereld onder water" is satan zelf. De god van Atlantis, de broer van Zeus, de broer van Jupiter. De broer van de oppergod, dat is de gedachte die er achter steekt bij de Grieken en Romeinen.

De broer van de oppergod, dat wil zeggen de rivaal van de godheid zelf. Hij wordt als een broer gezien, namelijk als een mede-erfgenaar en dus als een rivaal. Dat is een adequate manier om de satan te beschrijven. Niet dat dit volledig in overeenstemming is met de Bijbel

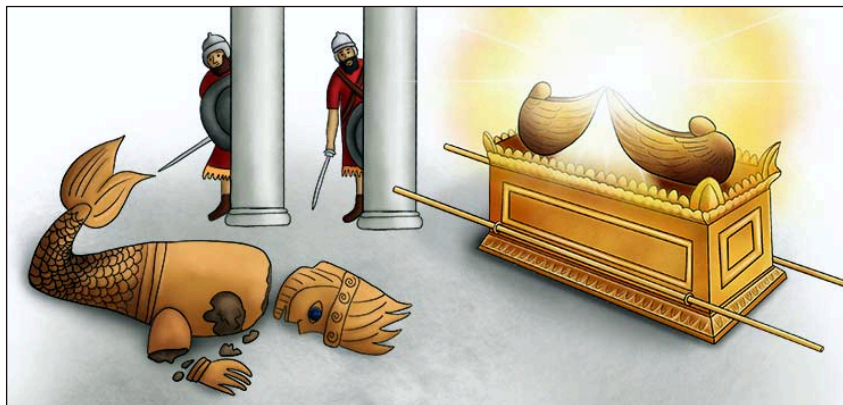
zelf, maar in ieder geval drukt het heel aardig uit wie verstaan wordt onder die figuur van Poseidon, Neptunus, dan wel Dagon der Filistijnen. Het is de god van de afgrond en zou dus ook vergeleken moeten worden met de Leviathan, het grote zeemonster, dat in de Bijbel genoemd wordt. Dat is inderdaad de uitbeelding van de verdervende god van de afgrond en dus de god van de zee. Het gaat eigenlijk allemaal om dezelfde.

Dagon kan niks meer doen

Dagon is een uitbeelding van de satan zelf. Het moet duidelijk zijn dat, als in het domein van Dagon - van satan - de Heer binnengebracht wordt, al is het typologie, dan moet dat een desastreuze uitwerking hebben op de satan zelf, en dat is precies wat er gebeurt.

1 Samuël 5 : 3

- 3 Maar als die van Ashdod des anderen daags vroeg opstonden, ziet, zo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen voor de ark des HEEREN. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijn plaats.

Dagon, oftewel de satan, de overste van de macht der lucht, was vernederd geworden voor de "Ark des HEEREN" en dus voor Jehovah Zelf. Of beter nog: voor de opgewekte Christus, want dat is wat er uitgebeeld wordt.

Wat er toen gebeurde, hadden ze nooit moeten doen. Ze hadden blij moeten zijn dat ze ervan afgekomen waren. Want in Christus zijn wij "meer dan overwinnaar" (Romeinen 8 : 37) op de grootste vijand, die we maar hebben. Die is weliswaar de god van deze wereld, waarin wij

ook nog met twee benen staan, maar als wij op een morgen een keer opstaan, dan vinden wij dat satan voorover is gevallen en dat zijn hoofd en handen eraf zijn. De kop is vermorzeld en met de handen kan hij niks meer doen. Voortaan laten we de Ark des Verbonds daar staan. Dáár waar Christus verschijnt, is de overwinning op satan behaald en degenen die daarbij zijn, zijn in Hem meer dan overwinnaars.

De wereld beschouwt Dagon niet als vijand

Op dat moment beschouwden zij deze Dagon niet als vijand. Hadden ze dat maar wel gedaan. De wereld beschouwt de god van deze wereld niet als vijand, maar hij is dat wel degelijk. Hij brengt onherroepelijk de dood tevoorschijn. Dat is wat Dagon ook doet. Hij is de god van de zee en van de vissen, de god van de afgrond, en de afgrond is het verderf. Er is niet voor niets een verband met Leviathan en met "Abaddon", genoemd in:

Openbaring 9 : 11

- 11 En zij hadden over zich tot een koning den engel des afgronds; zijn naam was in het Hebreeuws Abaddon, en in de Griekse taal had hij den naam Apollyon.

Die afgrond is een beeld van de dood en de god van deze eeuw, de god van deze wereld, is precies degene van wie gezegd wordt, dat "hij het geweld des doods" heeft. (Hebreeën 2 : 14) Hij ontleent zijn kracht aan de dood. Hij werkt via de dood. Wat is beter dan dat de god van deze eeuw zelf door de dood getroffen wordt? Dat is precies wat hier uitgebeeld wordt. De fout van de Filistijnen is dat zij Dagon weer overeind zetten. Deze geschiedenis geeft een uitbeelding van de omstandigheden waarin wij vandaag ook verkeren. Een situatie waarin de god van de wereld geoordeeld is, de god der Filistijnen, waarin satan's kop vermorzeld is, waarin zijn handen afgehouden zijn en waarin hij eigenlijk machteloos geworden is. De tragiek is alleen dat, net als deze Filistijnen, men ook in onze dagen deze god gewoon weer recht overeind zet. Deze Filistijnen waren geen Israëlieten, net zomin als dat wij dat zijn. De Ark des Verbonds kwam in de strijd, op één of andere merkwaardige manier, tot deze Filistijnen. En precies hetzelfde is met ons ook gebeurd. Israël had een strijd en het resultaat daarvan was dat, wat tot zegen was voor Israël, terecht kwam bij de heidenen, bij de tegenstander en zelfs bij ons. De zaligheid is aan de heidenen gezonden (Handelingen 28 : 28) en de val van Israël is geworden tot "rijkdom der wereld en van de heidenen". (Romeinen 11 : 12) Dat gebeurt hier ook.

Leviathan: god v.d. afgrond, het grote zeemonster, o.a.: Jesaja 27 : 1

Zijlijn 1

Niet de oude mens van de gelovige, dat is geen Filistijn, maar een Amelekiet en daarmee een beeld van specifiek de oude mens van de gelovige. Denk maar aan Haman. Hij was een Amelekiet en een zoon van Hammedata, wat "tweeling" betekent. Hij was een tegenstander van Israël en was van een tweeling. Hij was van een andere helft. Dat is precies het geval, want de Amelekieten – het "volk van likkers" betekent dat letterlijk – zijn een beeld van de oude mens in of van de gelovige.

De tragiek is, dat ook in onze dagen, waarin wij de god dezer wereld kennen als degene die geoordeeld is, men hem gewoon weer overeind zet. Niet bewust, men wordt niet meteen satanist. Wat er gebeurt, is dat men zich wel degelijk onderwerpt aan de dienst van deze wereld, aan alles wat in de Bijbel maar afgoderij heet. Nadat de zegeningen van de God van Israël tot ons - tot heidenen dus - gekomen zijn, hebben wij nog de neiging om dat wat daardoor afgebroken is, opnieuw op te bouwen. We lezen dat onder andere in de Galaten-brief, waar het gaat over de wet, die afgebroken was en weer opgebouwd wordt. Maar het geldt niet alleen voor de wet, het geldt voor alle beginselen van de wereld. Het punt is dat nadat de Here Jezus de overwinning behaald heeft, de wereld overwonnen is en de eerste beginselen aan de kant gezet zijn, of zelfs vernietigd zijn. In ieder geval zijn ze "onthand".

Het is niet onze taak om die "handen" er weer aan te zetten. Het is onze taak om deze situatie te erkennen en vervolgens daaruit te leven. De Heer heeft de overwinning op de satan tot stand gebracht, wij dienen die overwinning slechts te aanvaarden. Dat is wat Israël had moeten doen, op de voorgeschreven wijze. Dat is wat deze Filistijnen ook hadden kunnen doen. Ik ben er stellig van overtuigd dat de plagen over de Filistijnen, in deze drie van de vijf steden in elk geval, niet zozeer kwamen vanwege dat de Ark van de God van Israël in hun midden was, maar dat het het gevolg was van dat ze Dagon weer overeind gezet hebben. Die twee dingen verdroegen elkaar niet, dat was ook helemaal niet de bedoeling. Aan de andere kant was het zo dat een Filistijn kon leven uit de zegeningen van de God van Israël. Per slot van rekening werd tot Abraham gezegd dat in hem en in zijn zaad alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden. Nu zijn de Filistijnen moeilijk als geslacht aan te duiden, maar niettemin behoren zij ergens toe en dus komen de zegeningen van de God van Israël inderdaad ook tot die Filistijnen. Maar dan dienen ze die God van Israël wel te aanvaarden en dat is wat ze niet deden. En dus ontdeden zij zich weer van de Ark des Verbonds en daarmee van de God van Israël.

De rol van de Filistijnen

De merkwaardige situatie hier wordt ontleend aan de rol die de Filistijnen nu eenmaal in de Bijbel, maar ook in de geschiedenis spelen. De Filistijnen zijn een type van de oude mens, de natuurlijke mens, de ongelovige mens. ^{Zie zijlijn 1} Het begrip "Filistijn" komt van het Hebreeuwse woord "palash", wat betekent "rollen" of "wentelen".

Het hangt samen met Gilgal. Het eigenaardige is dat drie van de vier keer dat het voorkomt, het aangevuld wordt met "wentelen in het stof". De vierde keer hebben de vertalers het schuingedrukt erbij gezet. De gedachte is wel degelijk, dat "palash" zoveel betekent als "zich wentelen in het stof" dan wel "zich wentelen in de as". Een Filistijn is dus eigenlijk iemand, die zich wentelt in het stof en daardoor lijkt hij veel op een slang. De slang, die zich wentelt in het stof, is van oudsher de uitbeelding van de satan zelf en dat hangt samen met deze god Dagon. Hij wentelt zich in het stof en is daardoor een beeld van de natuurlijke mens, die uit de aarde aards is en tot de aarde wederkeert. In de tussentijd rolt hij een beetje voort in het stof, dan wel in de as. Vanwege die betekenis van "wentelen", wordt het woord "Filistijn" dan ook opgevat als iemand behorend tot een volk dat altijd maar zwerft. "Wentelen" wordt dan opgevat als zwerven. Het woord "Filistijn" betekent dat hij een zwerver is, dat hij altijd maar verder rolt, dat hij behoort tot een volk zonder vaste woon- of verblijfplaats. Het betekent dat hij iemand is die geen vaste plek heeft. Geen eigen land heeft.

Het "land der Filistijnen", wat Palestina heet - of Filistea, maar dat is hetzelfde - is in de Bijbel niet de aanduiding van het land Kanaän, want dat heet het land Kanaän. Palestina is in de Bijbel de aanduiding van wat wij nu de Gazastrook noemen. Dat is de strook land aan de zee, in het zuidwesten van wat wij nu Palestina noemen. De kuststrook, het laagland, waar die vijf steden der Filistijnen waren, waarvan Gaza er één was. De anderen waren Gath, Ashdod, Ekron en Askalon. Dat wordt hun land genoemd, maar dat is eigenlijk hun land niet, omdat die Gazastrook volgens de Bijbel behoort tot het land Kanaän, het beloofde land namelijk. Dat land wordt aan Israël gegeven en bij verschillende gelegenheden blijken ook sommige van de steden der Filistijnen ook aan Israël te behoren. Het bezit van die steden werd ook altijd betwist en daarom was er ook altijd strijd.

Eigenlijk hadden de Filistijnen helemaal geen eigen land, geen eigen grondgebied. En zo hoort het ook, omdat de Filistijnen in feite helemaal geen volk waren en zijn, want een volk wordt geacht te bestaan uit erfgenamen van één en dezelfde stamvader. Het volk Israël stamt van Israël, Jakob dus. En de Amelekieten stammen van Amelek, de Moabieten van Moab, de Amoriëten van Amor enzovoorts. Ze hebben allemaal één stamvader.

De Filistijnen zijn in de Bijbel een verzameling zwervers, ze stammen niet van zo'n gemeenschappelijke stamvader af.

Zijlijn 3

[Wikipedia:](#)

Resolutie 67/19 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties werd op 29 november 2012 met 138 tegen 9 stemmen (bij 41 onthoudingen) aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. De resolutie waardeerde de status van Palestina binnen de Verenigde Naties op van "waarnemer-niet-staat" tot "waarnemer-staat niet-lid". [1] Met de nieuwe status wordt Palestina door de VN in de toekomst eventueel erkend als soevereine staat, die ook het recht heeft volledig lidmaatschap als staat aan te vragen. [2] Na de toelating als waarnemer-staat werd Palestina ook geaccepteerd als lid van andere VN-organisaties.

herhaalt zich steeds, door de Bijbel heen. Het blijkt dan ook dat deze Filistijnen - deze Palestijnen - een belangrijke rol zullen spelen in de toekomst, in de eschatologie (*de leer der laatste dingen*), in de dagen van de wederkomst van Christus en al wat daarmee samenhangt. We hoeven er geen twijfel over te hebben, dat de grote vorst die komen zal in de toekomst, een Filistijn, een Palestijn is. Hij zal niet alleen leidinggeven aan de Palestijnen, maar ook aan de Amelekieten, Amoriëten, enzovoorts.

Politiek gezien ligt dat zeer voor de hand. Als u vandaag iemand zou moeten aanwijzen die macht zou moeten uitoefenen over het hele Midden-Oosten, met uitzondering van Israël, dan kan het niet anders dan dat het een Palestijn zal moeten zijn. Een Jordaniër krijgt tegenstand van Syrië, Libanon enzovoorts, en zo blijft dat. Het is niet mogelijk één man uit één van die volkeren te nemen, want die is meteen voor al die andere landen onaanvaardbaar. De enige die dan in aanmerking komt, zal dan inderdaad een Filistijn zijn, een Palestijn, omdat die niet hoort tot een bepaalde natie. Aangezien de Palestijnen gevonden worden in al die Arabische landen, ligt het zeer voor de hand dat iemand uit hen juist deze macht zal krijgen. Dat klinkt wellicht wat onwaarschijnlijk, maar als 20 jaar (*inmiddels veel langer...*) geleden gezegd zou zijn dat de Palestijnen een vertegenwoordiging zouden krijgen in de Verenigde Naties, zouden we dat niet geloofd hebben. Ze zitten er echter al jaren. **Zie zijlijn 3**

Op dit moment (*Let op: deze studie is ruim 30 jaar geleden uitgesproken!*) zijn we dicht in de buurt, dat de Palestijnen een zelfstandige Palestijnse staat gaan uitroepen. Ze zijn uit op macht over een eigen grondgebied. Of ze een eigen staat krijgen, acht ik zeer onwaarschijnlijk of in ieder geval niet van blijvende duur, maar het zal ongetwijfeld zo zijn dat deze Palestijnen de Arabische wereld zullen overheersen en op die manier territoriale macht zullen hebben. Het zal zelfs betekenen dat zij macht zullen uitoefenen over de hele wereld, namelijk over alle volkeren, want daar komt het op neer. In ieder geval is het zo dat van de grote mogendheden die we de afgelopen decennia gekend hebben, er nauwelijks nog één over is. Er is verdeeldheid. Er zijn óf helemaal geen grote machten meer, óf er zijn er veel, dat hangt ervan af wat je onder "een grote macht" verstaat. De eenvoudige situatie van een Oostblok en een Westblok en een derde blok, dat helemaal niet meer meetelt, dat kennen we niet meer. Wat we nu nog hebben is een Amerika, waarvan de macht tanende is, we hebben een Rusland, waarvan voorlopig geen gevaar meer te duchten schijnt te zijn. En dan hebben we nog Japan en China, die

zich daar langzamerhand mee gaan meten. Kortom, er zijn een boel machten die elkaar in evenwicht houden, maar er is één macht, die in de laatste decennia met ontstellende snelheid omhoog komt en dat is die van de Palestijnen. Het is onvoorstelbaar, maar het gebeurt wel. Dat is waar het naartoe gaat, dat deze Filistijnen inderdaad in de toekomst de macht over de wereld zullen uitoefenen, maar het dan regelrecht zullen moeten opnemen tegen Israël, maar dan is dat een bekeerd Israël en dus neemt men het op tegen de God van Israël.

Een herhaling in de toekomst

Meer concreet komt het erop neer dat er een ontmoeting plaatsvindt tussen het beest, de vorst die komen zal, de uiteindelijke Goliath en de Here Jezus Zelf, die hier wordt voorgesteld door de Ark des Verbonds. Wat we in de Bijbel tegenover elkaar vinden in Ashdod, herhaalt zich in de toekomst, wanneer de Heer zelf, de God van Israël, verschijnt in deze wereld en rechtstreeks de confrontatie aangaat met de grote tegenstander. Dat is in het verleden nog nooit gebeurd. De Here Jezus nam het in zijn dagen niet op tegen de keizer, of tegen Pilatus of Herodus. Dat deed Hij juist helemaal niet, maar in de toekomst zal dat zeker gebeuren. Dan zal inderdaad niet alleen het hoofd van het beeld vallen en de handen eraf breken, maar dan zal zelfs het hele beeld vermorzeld worden. U moet wel bedenken dat dit beeld van Dagon en het beeld van Nebukadnezar en het beeld van het beest uit Openbaring 13, alle drie dezelfde zijn en dat die alle drie overeenkomen met de verschijning van Goliath, ook deze reusachtige gestalte. Het is precies dezelfde uitbeelding van de macht der heidense volkeren, van de tijden der heidenen, (Lukas 21 : 24) of van de machthebber over de heidense volkeren. Uiteindelijk zal dat deze Filistijn zijn.

En om het verhaal dan maar af te maken: wij hebben nu dus in onze dagen weer een Joodse staat. Er kan weer gesproken worden over Judea en over Jeruzalem, dus profetieën kunnen nu inderdaad vervuld worden. Maar tegelijkertijd hebben wij, om dan nu maar niet alles te noemen: de Filistijnen, zodat de gedachte, dat die uiteindelijke vorst een Filistijn is, ook vervuld kan worden. We weten bovendien uit de Schrift dat die Filistijn een koning van een hersteld Babel zal zijn, de stad welteverstaan, niet het rijk. Er zijn vele profetieën die dat ronduit zeggen, waarbij Openbaring zelf natuurlijk ook heel duidelijk is. En vandaag staat er weer zo'n stad. Al die dingen, die in het verleden bestonden, bestaan op één of andere wijze vandaag weer en in precies dezelfde hoedanigheid. Zwart op wit valt te lezen dat Irak er naar streeft

dat ooit Babel de ontmoetingsplaats zal zijn, centraal in de wereld, waar alle culturen, voor zover die er zijn, elkaar zullen ontmoeten. Ze zullen een eenheid vinden en verenigd worden in Babel. Dat is precies wat de Bijbel aankondigt. Het zal niet alleen zelfs een cultureel en godsdienstig centrum zijn van de wereld, maar het zal zelfs het centrum zijn van waaruit de wereld geregeerd zal worden. Daar worden dan de beslissingen genomen.

Openbaring 17 : 1-5, 18

- 1 En een uit de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, kwam en sprak met mij, en zeide tot mij: Kom herwaarts, ik zal u tonen het oordeel der grote hoer, die daar zit op vele wateren;
 - 2 Met welke de koningen der aarde gehoereerd hebben, en die de aarde bewonen zijn dronken geworden van den wijn harer hoerij.
 - 3 En hij bracht mij weg in een woestijn, in den geest, en ik zag een vrouw, zittende op een scharlaken rood beest, dat vol was van namen der *godslastering*, en had zeven hoofden en tien hoornen.
 - 4 En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken, en versierd met goud, en kostelijk gesteente, en paarden, en had in hare hand een gouden drinkbeker, vol van gruwelen, en van onreinigheid harer hoerij.
 - 5 En op haar voorhoofd was een naam geschreven, *namelijk* Verborgenschap; het grote Babylon (= *Babel*), de moeder der hoerijen en der gruwelen der aarde.
- 18 En de vrouw, die gij gezien hebt, is de grote stad, die het koninkrijk heeft over de koningen der aarde.

Dat beest is dan de uitbeelding van het wereldrijk van die dagen en de vrouw die er op zit, is degene die dat beest bestuurt en beheerst. Zo zal het wereldrijk van de nabije toekomst beheerst worden door Babel, of vanuit Babel, alwaar een Filistijn de macht in handen zal hebben. Hij is zelf ook de uitbeelding dan van datzelfde beest. Een Filistijn, de opvolger van Goliath, een Enakiet (*Enakieten zijn reuzen*), dat wil zeggen dat hij weliswaar uit een vrouw geboren was, maar dat hij niet een man tot vader had, maar één of ander geestelijk wezen. Een "zoon gods", heet dat dan. Precies dat zullen we kunnen verwachten van de figuur, die het in de toekomst op zal nemen tegen de Messias zelf. Wij weten hoe het afloopt. David stond 's morgensvroeg op, haalde uit de beek vijf steentjes, en de vijfde steen is uiteraard

de Eben-Haëzer, namelijk de "steen der hulpe". Door die steen, en bij die steen, haalt men de overwinning op die Filistijn, of de Filistijnen. Dat is wat in de toekomst zal gebeuren. De Heer zal, als Eersteling van een Nieuwe Schepping, het opnemen tegen alles wat tot de oude schepping behoort, alles wat zich in het stof wentelt. Hij die de overwinning op de dood heeft behaald, behaalt uiteraard ook de overwinning op degene die "het geweld des doods" heeft.

Het beeld niet meer overeind zetten...

Wat betreft het heden: het beeld is nog niet verpulverd, maar de kop is er wel af en de handen ook. We spreken over de satan, over "de overste van de macht der lucht", (Efeze 2 : 2) dat "hem de kop vermorzeld is" (Genesis 3 : 15) en dat de Here Jezus Christus in Zijn opstanding uit de dood, "hem in het openbaar heeft tentoongesteld en over dezelve heeft getriomfeerd". (Kolossenzen 2 : 15) Daar leven wij uit. Het beeld mag dan niet in zijn geheel vernietigd zijn, het neemt niet weg dat het voldoende kapot is om er de overwinning op te behalen. Het enige wat van ons verwacht wordt, is dat wij niet de fout maken dat we die andere god weer overeind zetten. Dat betekent gewoon dat je de overwinning niet erkent. Dat je je weer bukt onder het juk van de wereld, onder de eerste beginselen der wereld. Dat je dat wat afgebroken was weer opbouwt en daaronder gaat leven. Dat slaat natuurlijk in de eerste plaats op het leven onder de wet, maar het slaat ook op het leven naar de principes van de wereld. Het weer opbouwen van dat wat stof is en wat stof zou moeten zijn. Niet er wat van maken, maar het laten zijn tot stof en as, omdat het behoort tot de oude schepping. Wij leven uit de Nieuwe Schepping. Wij kennen de betekenis van deze Ark des Verbonds. Wij hebben ook de overwinning door die Ark des Verbonds. Niet omdat we hem meenemen, maar integendeel, omdat wij staan voor de Ark des Verbonds.

Paulus zegt in Efeze 6 dat wij niet hebben te strijden tegen vlees en bloed, ook niet tegen het stof dus, want dat is eigenlijk hetzelfde. We hebben te strijden tegen overheden en machten en geestelijke boosheden in de lucht. Moeten we daar dan toch tegen strijden? Welnee, zij strijden tegen ons. **Al wat wij doen, is staan.**

Romeinen 5 : 2

- 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

In Galaten 5 zegt dezelfde apostel: “*sta dan in de vrijheid.*” Genade en vrijheid zijn in de Bijbel synonieme begrippen. Als je leeft onder de genade sta je in de vrijheid. Die genade en vrijheid zijn er vóór de Ark des Verbonds, in het Binnenst Heiligdom. Dáár heerst genade. De Ark des Verbonds is de Troon der Genade. Daar staan wij dus. Wij “*roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.*” (Romeinen 5 : 2) Wij roemen in de verwachting dat in de toekomst de uiteindelijke volledige overwinning behaald zal worden.

Efeze 6 : 11

11 Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.

“Staan tegen” wil zeggen: “tegen-staan”. Niet tegemoet lopen, niet bestrijden, maar standhouden tegen de druk die van buitenaf komt.

Efeze 6 : 12

12 Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.

Waar “in de lucht” staat, is het letterlijk: “in het hemelse”. Dat is de plaats waar Christus is en waar wij gezegend zijn met elke geestelijke zegening. In het hemelse en in Christus. Daar speelt zich die strijd af, in die positie.

Efeze 6 : 13

13 Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven.

Wij dienen niet te lopen of te rennen, niet weg te lopen, niet tegemoet te lopen, niets van dat alles. Het gaat erom dat wij stáán. Dat heeft te maken met opstanding. We zijn ergens neergezet, we zijn gesteld en de bedoeling is dat we daar blijven staan. Wij strijden niet tegen geestelijke machten. Zij strijden tegen ons en wij hebben de afweer daartegen te voeren. Een verdedigende strijd is het dus, nooit een aanvallende.

Efeze 6 : 14

14 Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid;

Waarheid, gerechtigheid, bereidheid, geloof en zaligheid, en alles bij elkaar, eindigt het met de Bijbel, namelijk het “*zwaard des Geestes.*” (Efeze 6 : 17) Natuurlijk is er een tegenstander, maar die kan zoveel niet meer doen. De kop is vermorzeld en de handen zijn er ook af. Het mag dan heel imposant zijn allemaal, maar hij is gevallen. Wij weten dat uit de Waarheid, uit het Woord van God. We weten hoe het is met onze zaligheid. We weten wat wij ontvangen hebben. Daar dienen wij ons aan vast te houden. We dienen ons vast te houden aan de Steen, opdat wij zouden weten dat wij de overwinning hebben op Dagon, dan wel op Goliath. Kortom, op de Filistijnen in het algemeen, op de hele oude schepping.

In de overwinning blijven staan

Het gaat erom dat wij de overwinning hebben en dat wat er ook om ons heen gebeurt, wij staan blijven. Wat zou moeten vallen, is niet een Nieuwe Schepping, maar een oude schepping. “*Want gij zijt stof en tot stof zult gij wederkeren.*” (Genesis 3 : 19) Wat zou moeten blijven staan, is dat wat God opgericht heeft. Wat blijft staan is in ieder geval die Ark des Verbonds, en wij ook, want wij horen daarbij. Wanneer wij met die Ark gaan slepen, wanneer wij denken dat die Ark des Verbonds in onze strijd een rol zou kunnen spelen ten goede, dan hebben wij het mis. Als wij denken dat we de Heer kunnen gebruiken, Hem voor ons eigen karretje kunnen spannen, dan gaan wij met de Ark slepen. Dan raken wij hem kwijt. Als je meent dat de Heer jouw wagen moet trekken, jouw leven moet inrichten en leiden, zal blijken dat je de Heer kwijtraakt. Dat werkt namelijk niet. Die wordt je dan in de strijd ontnomen. Dat is wat met Israël gebeurd is in het verleden. Men wilde de Heer wel, maar alleen om hen te verlossen van hun vijand in die dagen, om hen voorspoed te geven. Ze wilden Hem wel Koning maken, maar de bedoeling was dat de Heer Zelf op Zijn troon zou gaan zitten, waarna zij tot Hem konden komen. Dat is wat anders dan dat zij Hem ergens als Koning zouden zetten en zouden zeggen wat Hij moest doen. Zij wilden het op democratische wijze doen en dat was fout.

De mens dient tot Hem te gaan op Zijn weg

God Zelf stelt Zijn Koning, opdat de mens tot Hem zal gaan. Datzelfde is ook voor ons waar. Wat er ook gepredikt wordt, wij dienen tot Hem te gaan, niet andersom. Hij gaat niet met ons mee; wij gaan met Hem mee, als het goed is. Op Zijn weg, niet op de onze. Als we op Zijn weg meegaan, is Hij uiteraard degene die ons leidt. Niet in ónze plannen, maar in de Zijne.

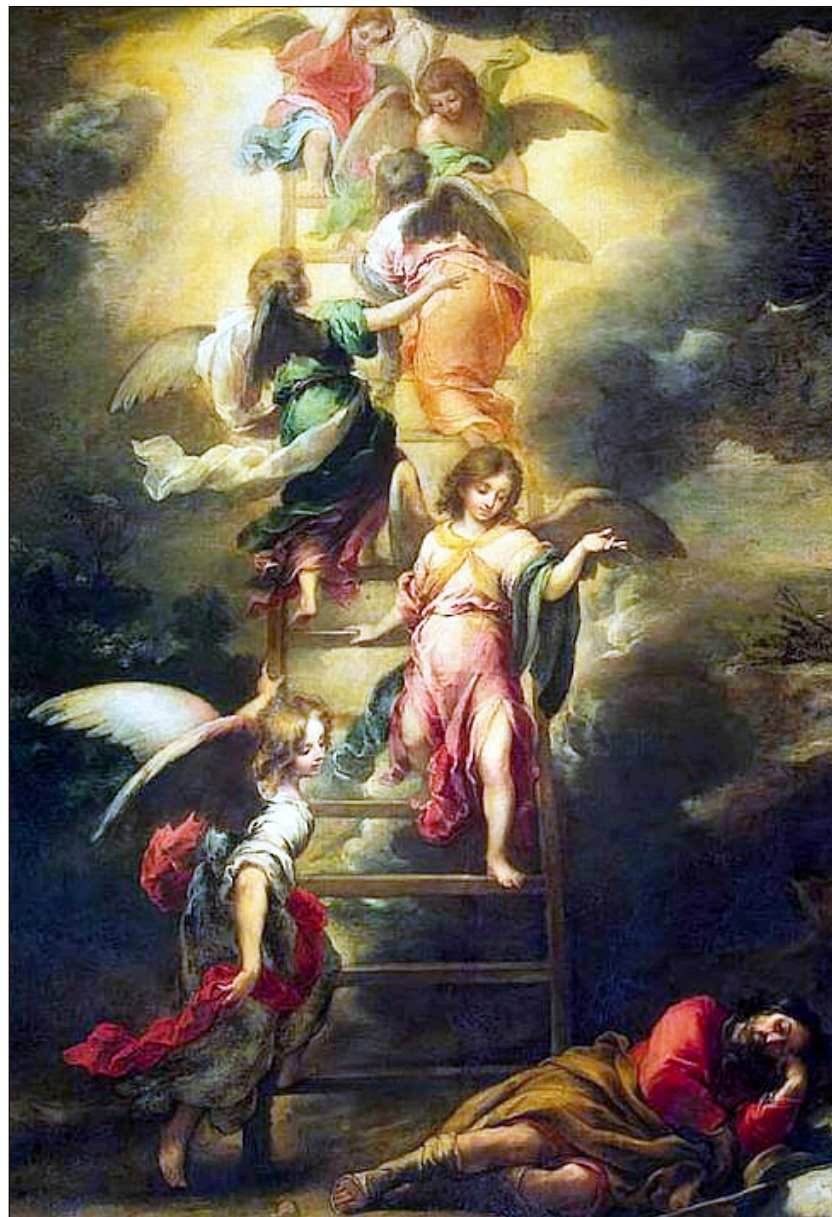
Er ontstaat nog altijd discussie over de vraag of de Here Jezus Christus eigenlijk wel ons leven leidt. Dat is namelijk maar de vraag. Dat zou wel kunnen, maar dan alleen langs Zijn weg. Als wij een weg hebben uitgestippeld, hoe breed ook, met hoeveel variaties ook, zal blijken dat de Heer niet leidt. De Heer gaat Zijn gang en wij dienen Hem slechts te volgen. Dat is wat gebeurde met Israël in de woestijn. De Geest, de wolkkolom, verhief zich boven de Ark des Verbonds en dat betekent dat men op reis moest. Wat men moest doen, is meteen de Ark des Verbonds grijpen en achter die wolk aanlopen en de rest van het volk moest maar zien. Het werd natuurlijk geacht te volgen. Dat hoefden ze niet, maar het was wel zo verstandig om dat te doen. Zo was de gang van zaken en zo is het nog steeds.

De Heer bepaalt wanneer er gelopen wordt en in welke richting er gelopen wordt. Hij zorgt dan ook dat er gelopen kán worden. Onze verantwoordelijkheid is niet dat de Heer gaan vertellen hoe wij het gehad zouden willen hebben, maar dat wij ons onderwerpen aan wat Hij gezegd heeft, aan waar Hij ons heen wil leiden. Eenvoudig gezegd komt het erop neer dat er minder gelopen en meer gestaan zou moeten worden. Wij wandelen weliswaar, maar Efeze 6 zegt dat wij staan. Dat in de eerste plaats. Staan voor de Troon der Genade en van daaruit wordt er eventueel gewandeld, maar alleen als de Heer dat wijst en ook onder Zijn leiding en dan alleen op Zijn weg.

Alles wat daarvan afwijkt, kan alleen maar leiden tot verderf, tot dood, tot stof. Zo vergaat het de Filistijn. Hij stelt niks voor, hij komt nergens vandaan en gaat ook nergens heen. Hij rolt een beetje in het stof en dat is het dan. Hij gaat wel tekeer, maar het enige wat er tegenover staat is de Steen. De "Steen der hulpe", de gezalfde Steen, bij wie Jakob de hemel geopend zag. Die Steen zien wij dus ook, een geopende hemel, de ladder omhoog. (Genesis 28 : 12) Eigenlijk was het niet eens een ladder, het was een stapel stenen, waarlangs de engelen omhoog klommen en naar beneden.

Bij de opgerichte steen zag Jakob de hemel geopend, maar het is in wezen dezelfde Steen die ooit de hele aarde zal vullen. (Daniël 2) Het is een beeld van Zijn Koninkrijk en eveneens van Zijn Priesterschap. Beide uitgebeeld door middel van de Ark des Verbonds, die de vijand overwint, en bij wie wij rust en vrede gevonden hebben ..., als we hem tenminste laten staan waar hij hoort te staan.

Amen

Jakob's Droom; Bartolomé Esteban Murillo - 1655